

paa denne Sag, og at der, naar der kommer til at foreligge Betænkning derfra, vil findes et Forslag i den Retning.

I §§ 65 og 66 omtales de uopdragelige Børn, som Anstalterne maa vise bort, fordi de ikke kan have dem. Det havde været bedre, om man kunde have anvist et Sted, hvor de kunde anbringes, og jeg vil ogsaa haabe, det maa komme, men som Forslaget nu er formet, maa man gaa ud fra, at det kun vil blive ganske faa, som maa betegnes som uopdragelige. Det er jo ingen Spøg for en Kommune eller for et Hjem at faa saadanne Børn tilbage; de kan volde megen Ulempe og megen Fortrød.

Ja, selv om jeg har enkelte Smaaindvendinger at gøre mod Enkeltheder i Lovforslaget, mener jeg, det i det store og hele betegner et stort og betydeligt Fremskridt fra Loven af 1905, og jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det til Vedtagelse her i Tinget. Jeg vil haabe, man maa kunne samles i lige saa stor Enighed om Forslaget her, som man samledes om det i Landstinget.

K. M. Klausen: Under Finanslovens anden Behandling i 1918 blev der af tre socialdemokratiske Medlemmer i dette Ting rettet en Anmodning til den daværende Justitsminister, det ærede Medlem Hr. Zahle, om han ikke snarest vilde fremsætte Forslag til en Revision af Børneloven af 1905. Justitsministeren gav et meget imødekommende Svar og udtalte, at det var hans Hensigt at nedsætte en lille Kommission eller et Udvalg paa nogle faa Medlemmer, Mænd og Kvinder, der skulde gennemgaa Loven af 1905 og den Betænkning, som en Kommission havde afgivet i 1911. Han ønskede tillige, at den samme Kommission eller det samme Udvalg skulde tage Børneloven af 1895 op til Behandling og fremsætte Forslag om en Revision af den. Kommissionen blev nedsat allerede i November 1918, den tog straks fat paa sit Arbejde og afgav i Juni 1920 sin Betænkning. Der er nu gaaet 22 Maaneder siden da, og først nu faar vi Lovforslaget frem her. Lovforslaget har, siden Betænkningen blev afgivet, haft en langsom Gang, og denne langsomme Gang har det haft gennem Landstinget, hvor det blev forelagt i forrige Samling, men ingen Veje kom. Nu har det atter været behandlet i Landstinget i denne Samling, og vi faar det først til Folketinget nu, da vi vel er hen imod Samlingens Slutning. Jeg anser det for meget uheldigt, at et

Forslag af en saadan Natur som dette, et Forslag af social Natur, som griber ind paa saa mange, mange Omraader i Befolkningens Liv, først er blevet fremsat i Landstinget, det burde have været fremsat her i Folketinget. Det er nu ikke sket, og Forslaget har altsaa faaet denne langsomme Gang gennem Landstinget.

Værgeraadsinstitutionen er aldrig blevet populær i vort Land. Meningen var i 1905, da denne Institution blev skabt, at den skulde blive som en Ven og Fader for de ulykkeligt stillede Børn, men det er desværre ikke lykkedes. Tværtimod er Værgeraadene ofte blevet betragtet med uvenlige, ja, næsten fjendtlige Øjne. Der er blevet fremsat stærke Angreb paa dem, dels i Bladene og dels paa offentlige Møder. Mange af disse Angreb har været grundløse og uretfærdige, og vi maa huske paa, at Værgeraadene er vanskeligt stillet overfor saadanne Angreb. De kan vanskeligt forsvare sig og tilbagevise Angrebene. Skulde de gøre det, maatte de skildre Sagerne, som de virkelig foreligger, og de vilde derved komme til at fremstille Ting, som hører til det strengeste Privatliv og ofte er af en saadan Beskaffenhed, at de slet ikke kan fremsættes, hverken i Bladene eller i offentlige Forsamlinger. Værgeraadene maa derfor mange Gange finde sig i, at uretfærdige og ugrundede Angreb rettes imod dem, uden at de hverken kan eller tør tilbageslaa dem, fordi de ikke kan eller tør drage Sagerne frem, som de i Virkeligheden foreligger.

Kommissionen var af den Mening, at man burde prøve paa, om det ikke var muligt at gøre Værgeraadene mere velsete i Befolkningen end hidtil, og alle dens Medlemmer var enige om, at det bedst kunde ske ved, at man lod Værgeraadene fremgaa af direkte Valg, saaledes at det blev Befolkningen, der direkte valgte Medlemmer til Værgeraadet i den Kreds, hvor de skulde have deres Virksomhed, medens det hidtil har været Kommunalbestyrelserne, der beskikkede Værgeraadsmedlemmerne. Men Lovforslaget, som det nu er formet, siger noget helt andet. Det holder sig til den gamle Metode, at det skal være Kommunalbestyrelserne, der beskikker Værgeraadsmedlemmerne, idet Kommunalbestyrelserne ude i Landet vælger 5 Medlemmer, deraf et af sin egen Midte. Jeg beklager meget, at man ikke har fulgt Udvalgets Indstilling. Jeg tror, at det er den eneste Vej, ad hvilken man kan naa at vække Tillid om Værgeraadet og gøre det til en Institution, der staar